

[Niels Mørk.]

Jeg tænker først og fremmest på den besparelse, der kan opnås ved færre hospitalsophold. En liggedag på en fysiurgisk afdeling er nu oppe på 425 kr., i hvert fald på visse hospitaler. Gennemsnitlig er patienterne indlagt 10-14 dage, hvilket giver en gennemsnitlig udgift pr. patient på 12 liggedage på 5.100 kr. I henhold til kiropraktorudvalgets betænkning, side 94, får en kiropraktorpatient gennemsnitlig 7,5 behandlinger, og udgiften hertil andrager 340 kr. Sammenlignet med en fysiurgisk hospitalsbehandling vil der således pr. kiropraktorpatient være tale om en besparelse på 4.760 kr. Selv om disse tal selvfølgelig må tages med forbehold, også fordi det heldigvis ikke er alle med ryglidelser, der indlægges, er tendensen klar nok.

Vi mener altså, at der med dette forslag er vist en vej til at udligne en social uretfærdighed og til at spare samfundet for mange millioner kr. Det kan altså medvirke til den nedgang i de offentlige udgifter, som der er så hårdt brug for i den nuværende økonomiske situation.

Vi skal vel også anskue spørgsmålet i lyset af, at alt tyder på, at der er en stigning i antallet af tilfælde med dårlig ryg. Jeg ved ikke, om det er 30.000 eller 60.000, det drejer sig om, men desværre ser det ud til, at ryglidelser er ved at blive en folkesygdom. Jeg mener, at det ville være en god ting, såfremt denne sag kunne løses tværpolitisk. Der er ingen politik i den, og der er heller ikke mange penge i den i form af øgede udgifter; på længere sigt det modsatte. Det ville sådan set også, hvis man kunne løse denne sag ad tværpolitisk vej, falde i tråd med de svar, som folketingskandidater i 1960 og i 1966 har afgivet ved de undersøgelser, som Landsforeningen til Kiropraktikkens Fremme har foretaget, og hvor henholdsvis 73 pct. og 80 pct. af de spurgte tog positiv stilling til kiropraktorspørgsmålet. Vi behandler altså her en sag, hvor folketingsmedlemmer og kandidater har udtalt sig positivt for en løsning, og den samme ind-

stilling deles formentlig af en meget stor del i befolkningen.

Derfor håber jeg, trods ministerens og andres stilling i sagen, at vi ved behandling i udvalget og senere i folketinget kan skabe et flertal for gennemførelsen af dette forslag. Kommissionen har været 7 år om at behandle denne sag. Der er gået 1 år, siden betænkningen forelå, og skal det yderligere trække i langdrag, kan det i hvert fald ikke være tilfredsstillende for mit parti.

Evald Kristensen: Jeg vil gerne begynde dér, hvor mit partis ordfører sluttede. Han appellerede netop til, at denne sag blev løst tværpolitisk, og jeg vil også håbe, at vi i socialudvalget virkelig får en forhandling, der kan resultere i, at vi i folketinget løser spørgsmålet på tværpolitisk grundlag.

Jeg vil gerne sige et par bemærkninger. Den 26. oktober 1963 var en stor dag for Landsforeningen til Kiropraktikkens Fremme, som er en patientforening med over 43.000 medlemmer. Det var den dag, da indenrigsministerens udvalg blev nedsat. Udvalget afgav betænkning i 1970, en betænkning, som på en god måde har behandlet problemet om anerkendelse af kiropraktikken i Danmark. Men jeg skal understrege, at patientforeningens medlemmer i forvejen var skeptiske med hensyn til det resultat, kommissionens flertal ville komme til, og det kan vel ikke forundre nogen, når man tænker på den sammensætning, udvalget havde fået, idet et flertal havde tilknytning til lægestanden eller til sundhedsstyrelsen.

Som en af dem, der har lagt ryg til kiropraktisk behandling, og med det kendskab, jeg har til kiropraktorspørgsmålet fra min tidligere arbejdsplads ved Ålborg havnevæsen, ved jeg, at mange i dag søger kiropraktor fremfor at gå til læge. Når man stadig væk her, som man også gør i betænkningen, henviser til, at så skal det ske gennem lægehenvi- sning, vil jeg gerne sige, at vi har i vort land attestskriverier nok, og at det vil fordyre det hele. Jeg har sagt tidligere, at